

* * *

Була — мов сніг... Одіння біла сніжність...
Незайманість — печать її чола.
І цвіт-вінок дівочість одягла
На довгих кіс розплетену нездвижність.

Був плащ із неба, з голубого тла,
Намітка — чистих янголів безгрішність...
І бачилось, крізь туги безутішність, —
Немов вона спочити прилягла.

Так бачив я її, так бачу нині,
Тому й струмок журливо котить рінь,
Поймаються печаллю зела в полі.

При місяці в ночі горобині
Зімною — найпрекрасніше з видінь,
Що осолоджує невтишні болі.

Томас Агільо (1812–1884), Іспанія

Я ХОЧУ ЗБЕРЕГТИ ТЕБЕ

З ума зведе мене, жадана,
Ця справжність ласк, ця повна добрість,
Ця суть віддання і владання.

Чолом пірнувши в твоє лоно,
Відчайно, рвійно, тужно, спрагло
Молю: відмов мені, мадонно!

Жени у ніч мене, у безвість,
Мій жар згаси погорди льодом,
Глумом верни мені тверезість.

Жага — тиран, життя — катівня,
Блаженства мить стає прокльоном!
Тікаю — знадміру хотіння.

Цю плоть твою в розкішній дрозі
Волію бачити в минулім —
На спогадів духмянім ложі.

А на сторожі всіх незвідань
Краси хранительку поставлю —
Сувору й непідкупну Віддаль.

Я мрію збережу прекрасну
Про жінку, що мене кохає
І що її навіки прагну.

* * *

нас зостанеться двоє
і життя золоте
і настояна хвоя
наші сні обплете

за дощами і димом
як безодня тонка
разом знами і тиме
кучерява ріка

за птахами і вітром
буде вітер і птах
тонкоокого світу
течія золота

попід зоряним роєм
де обійм сповиття
нас зостанеться двоє
і почнеться життя

Іван Андрусяк (1968 р.н.), Україна

ЛЮБОВ

Роби лиш так щоб не було дитини
роби лиш так щоб не було дитини
Це неіснуюче немовля
як більмо в оці нашої любові
купуємо йому пелюшки
в аптеках і тютюнових крамницях
разом з поштівками ізображенням гір і озер
дбаємо про нього більше
ніж якби воно існувало
і все ж таки

...ааааа...

плаче нам безперестанку
як навіжене
тоді треба оповідати йому казочки
про найточніші щипці
дотик яких зовсім не болючий
і не лишає сліду
аж так заспокоюється
ненадовго

на жаль.

Андрей Бурса (1932–1957), Польща

ЛИШ СТАРОСТІ Б НЕ ЗНАТИ

...Побачити б, якою нині стала
Та жінка, юних літ моїх любов.
В містечку, де мій ранній вік пройшов,
Вона красою рівної не мала.
Коли втекла від нищівного жала
Часу, і вроди тлін не поборов, —
Вона чуття мої зневажить знов,
Як і в минулі роки зневажала.
Коли ж голубка з'явиться моя
Перед очима сивою совою —
Ще більше серце защемить журбою:
В цім дзеркалі себе побачу я...
Ні, квітни, мов троянда запашна, ти...
Зневаж мене — лиш старості б не знати.

МОЖЛИВО

Можливо то сніг розсипавсь і легко в повітрі лине
 можливо то визріває зажура в очах дитини
 можливо допоки виростеш будуть інші околи
 можливо на мандоліні вже не гратиме

хлопець ніколи

можливо як він підійде станеш легшою від пір'їнки
 можливо що він зупиниться

біля кожної сплячої жінки

можливо візьме в неї серце можливо своє загубить
 можливо плакати буде як вітер вночі затрубить
 можливо краще безсерця можливо що ні. Та хтозна
 можливо він ніжно озветься та відповідь

буде морозна

можливо хтось зрозуміє можливо не зрозуміє
 можливо сліди хлопчини навіки сніжниця завіє
 можливо що болісним буде жорстоким буде

і строгим

можливо що він оглянеться допоки зникне за рогом
 можливо що зорі згаснуть можливо то будуть очі
 можливо що їх згубив хтось під розп'яттям

на тій обочі

А тепер даремно шукає даремно заламує руки
 за ним ніхто не сумує вітер не плаче зрозлуки
 і ніхто їх не знав ніколи не дав їм нічого з любові
 і хоч завжди вони мовчали незрівнянними були

у вимові

і ніхто вже за ними не тужить діти вирости і ялини
 і ніхто вже не запитає де ж ті очі

сумного хлопчини

Може тільки сніг розсипаний що легко

в повітрі лине

ПОЕТ — ДО СВОЄЇ КОХАНОЇ

Цієї ночі я розп'яв тебе, кохана,
на поцілунках ти була, мов на хресті.
Я взнав, що плакав Бог розп'ятий, о кохана,
що є солодший біль за поцілунки ті.

Цієї ночі смерть казилась, наче п'яна,
раділа й кісткою гриміла в темноті.
І слабкість у мені зродилася незнана,
сильніша за любов, за пестоці святи.

Давай, кохана, вмерем удвох, обнявшись, разом,
усохне смуток наш, мов зітнутий алмазом,
і цілуватимем лиш мороку блават.

Між нами докорів не буде, моя мила,
а тільки мир, і нас гойдатиме могила,
і спатимем удвох, немов сестра і брат.

Сесар Вальєхо (1892–1938). Перу

